

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 13. Manicæi in Territorio Albigensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII. re, nudis pedibus, indusio tantum vesti-
 A.C. 1178. tus, Clericis ejus dorsum cædentibus.
 Præterea bona Ecclesiæ, quæ usurpave-
 rat, & usuras restituere, damna paupe-
 ribus illata resarcire, atque arcem, in
 qua conventus Hæreticorum celebra-
 fuerant, solo æquare jussus est.

§. XIII.

Manichæi in Territorio Albigenfi.

Henricus Abbas Clarævallis licen-
 tiam domum redeundi impetravit,
 quod tempus celebrandi Capitulum ge-
 nerale Ordinis sui immineret, ea vero
 conditione, ut cum Episcopo Bathonien-
 si ad Diœcesim Albigensem diverteret,
 & Rogerium *de Beders*, Ditionis illius
 Dynastam admoneret; Episcopum Al-
 bigensem, quem, custodiæ Hæreticorum
 traditum, captivum tenebat, libertati
 restitueret, Hæreticos autem ex toto Al-
 bigensi Territorio pelleret. Cum igitur
 Abbas Clarævallis & Episcopus Ba-
 thoniensis illam provinciam, nempe præ-
 cipuum Hæresis refugium, intrassent,
 Rogerius in locis inaccessis delituit. E-
 piscopus vero & Abbas ad Arcem quam-
 dam ejus munitissimam se conferunt, u-
 bi Rogerii uxor, amplissima familia, mi-
 litesque versabantur, omnesque præterea
 accolæ vel hæretici erant vel Hæresis fau-
 tores. Ibi duo Præsules veram Fidem
 prædi-

prædicant, Hæreticis nec hiscere audenti- Sæcul. XII.
 bus, Rogerium proditorem, Hæreticum, A.C. 1178.
 perjurum proclamant, quod Episcopum
 violasset, cui securitatem jurejurando
 promiserat, & tandem absentem & con-
 tumacem publice excommunicationis
 censura adstringunt, quin etiam provo-
 cant, videlicet nomine Papæ & duorum
 Regum, uxore ipsius & Equitibus præ-
 sentibus, ei bellum dicunt.

Episcopus Bathoniensis cum sociis Epist. Petr.
 suis Vicecomite Turenno & Raimundo Card. ap.
 de Castro novo in regione Albigensi a- Reg. p. 575.
 lios quoque duos Hæreticorum Duces
 deprehendit, Raimundum *de Bainiac* &
 Bernardum *de Raimond*, conquerentes,
 quod injuste a Comite Tolosano, cete-
 risque Optimatibus proscripti fuissent.
 Promittebant vero, venturos se in Le-
 gati Cardinalis conspectum, & fidem
 suam defensuros, si securitas qua venire
 & redire possent, concederetur. Con-
 cefferunt Episcopus & duo Optimates,
 quod illi petebant, ne scandali occasio
 præberetur rudibus, si ipsorum Docto-
 res inauditi damnati fuisse videri pos-
 sent. Tolosam ergo se conferunt, ubi
 Petrus Cardinalis S. Chrylogoni, ac Epi-
 scopus Pictaviensis, qui & ipse Sacræ Se-
 dis Legatus erat, cum Comite Tolosano,
 & viris ferme trecentis cum Clericis tum
 Laicis,

Sæcul. XII. Laicis, in Ecclesiam Cathedralem S. Ste-
 A.C. 1178. phani convenerant.

Cum Legati duos Hæreticos fidem suam exponere jussissent, ipsi Chartam prælegere cœperunt, in qua fides eorum prolixè explicabatur. Tum Petrus Legatus, notatis quibusdam vocibus, quæ ipsi suspectæ videbantur, petiit, ut latine responderent, tum quod ipsi eorum lingua non satis esset nota, tum quod Evangelia & Apostolorum Epistolæ (non enim ex aliis sacris libris fidem suam confirmabant) latine essent scriptæ. Nempe Hæretici lingua in illa Regione vulgari utebantur, qua plebs hodieque ibi utitur, nosque Vasconicam appellamus, Legati autem & ceterorum Præsulum plerique lingua Francorum loquebantur. Sed illos linguam Latinam penitus ignorare illico patuit, nam cum alter eorum latine vellet loqui, vix duo verba jungere potuit, & obmutuit. Quare ob eorum ignorantiam necesse fuit, de Sacramentis Ecclesiasticis vulgari sermone disputare, quod absurdum videbatur. Quippe illa adhuc ætate linguis nostris vulgaribus, cum essent valde impolitæ, vix quisquam scribere, aut eas in negotio serio adhibere audebat.

Itaque Raimundus & Bernardus duo principia negarunt, & publice confessi sunt, unum dari Deum, visibillum omnium

omnium & invisibilium Creatorem. Sæcul. XII.
 Quod etiam ex novo Testamento proba- A.C. 1178.
 runt. Confessi sunt quoque, quod Pres-
 byter sive bonus sive malus Evcharistiam
 conficere possit, & quod in ea panis &
 vinum in substantiam Corporis & San-
 guinis Jesu Christi vere mutantur. Quod
 parvuli vel adulti nostro Baptismate
 abluti salventur, & nemo Baptismo non
 recepto salvari possit, inficientes se alium
 Baptismum aut manuum impositionem
 habere. Quod conjuges matrimonii
 licentia utentes salutem consequi pos-
 sint. Quod etiam Episcopi, Presbyteri,
 Monachi, Canonici, Eremitæ, Templarii
 & Hospitalarii salvandi sint. Dignum
 quoque & justum esse dicebant, Eccle-
 sias Deo & honori Sanctorum sacras de-
 vote adire, Sacerdotes honorare, eis
 Decimas & Primitias ceteraque alia de-
 bita persolvere. Tandem mereri lau-
 dem, qui Ecclesiis & pauperibus eleemo-
 synas largirentur. Nempe hæc omnia
 negare dicebantur.

Inde in Ecclesiam S. Jacobi deducun-
 tur, ubi præsentem populi innumerabili
 multitudine eorum Fidei Confessio, vul-
 gari sermone in charta conscripta præle-
 gitur, & quia Catholica videbatur,
 iterum interrogantur, an esset sincera.
 Respondent, se ista credere & nunquam
 aliam fidem tenuisse. Tunc vero Co-
 Hist. Eccles. Tom. XVIII. D mes

Sæcul. XII. A. C. 1178. mes Tolofanus, pluresque alii Clerici & Laici, magno zelo in eos inveci, mendacii arguebant. Atque aliqui affirmabant, audivisse se suis auribus eos docentes; duos dari Deos, alterum bonum, alterum malum. Bonum, qui invisibilia tantum, eaque quæ nec mutari nec corrumpi possunt, creasset, & malum, qui cælum, terram, hominem ceteraque visibilia condidisset. Alii asserebant, se audivisse prædicantes; Corpus Christi non confici per ministerium Sacerdotis indigni, aut criminibus irretiti. Alii testabantur, adfuisse se, cum docerent, virum cum uxore salvari non posse, si alter alteri debitum conjugale reddat. Alii in faciem exprobrabant, ipsos dixisse, Baptismum parvulis non prodesse, pluraque alia, quæ sine blasphemia affirmari non possent, & omnes Christiani abominarentur.

Manichæi.

*Matth. 5.**Hebr. 6.**Psal. 109.*

Raimundo & Bernardo respondentibus, falsos esse hosce testes, instabant Judices, ut scriptam suam Fidei confessionem juramento firmarent; quod ipsi recusarunt, dicentes Christum Dominum id prohibuisse illis verbis: *Nolite omnino jurare.* His objectum est, quod S. Paulus dixerit: *Omnis controversiæ finis est juramentum.* Et juramentum Dei ipsius adducat: *Juravit Dominus, & non pœnitebit eum, tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchi-*

Melchisedech. Plura alia S. Scripturæ Sæcul. XII:
A.C. 1178.
verba citata, ex quibus probatur, propter illorum infirmitatem, quibus aliquid suademus, licitum esse jurare. Ceterum viri Idiotæ non intelligebant, se ipsos Fidei suæ Confessione, scripto traditæ, juramentum apposuisse, in illis verbis: in Veritate, quæ Deus est, ita credimus &c. nesciebant, rudes homines, quod, Veritatem & Verbum Dei in testimonium assertionis nostræ adducere, jurare sit. Sicut juravit Apostolus, 1. Thes. 4. 14. quando dixit: Hoc vobis dicimus in Verbo Dei. Et alibi: Testis est mihi Deus! Rom. 1. 9.
Hæc Petri Legati adnotatio est, in Epistola, ex qua narrationem istam accepimus.

Satis jam constabat, Raimundum & Bernardum tanto testium numero Hæresis esse convictos, pluresque alii testimonium contra eos dicturi erant; nihilominus quia Ecclesia consuevit, redeuntibus misericordiæ gremium non negare, monuit Legatus, ut omni Hæretica pravitate deposita, ab excommunicationis Censura, quam contra eos Papa, Archiepiscopi Bituricensis & Narbonensis, Episcopus Tolosanus & ipse Legatus tulerant, absolvi suppliciter peterent. Sed obstinate in errore perseverante duo Legati, accensis cereis, præsentem toto populo, furiose fremente, iterum ex

Sæcul. XII. communicatos denunciarunt. Id testa-
A.C. 1178. tum facit Petrus Legatus in sua Epistola
 ad omnes Fideles directa, in qua monet
 & exhortatur in Domino, ut Raimun-
 dum & Bernardum, eorumque compli-
 ces, tanquam excommunicatos & Sata-
 næ traditos caute devitent, atque e fini-
 bus suis expellant.

§. XIV.

*S. Anthelmi Episcopi Bellicensis
 extrema.*

vit. ap. Sur. **H**ic annus salutis millesimus centesimus
26. Jun. septuagesimus octavus S. Anthelmo,
c. 18. Episcopo Bellicensi, vitæ supremus fuit.
Sup. lib. Ex quo Episcopatum suscepit, rigorem
LXX. §. 65. Instituti sui non modo non laxavit, sed
 auxit. Officio Missæ non in suo Orato-
 rio, sed in Ecclesia Cathedrali cum Ca-
 nonicis operabatur, ut majore decore
 res Divina perageretur. Hoc sacrifi-
 cium autem singulis ferme diebus offe-
 rebat, quod ipsi, antequam ordinatus
 fuit Episcopus, raro concedebatur. Sunt
 hæc verba Auctoris, qui ejus vitam scri-
 psit. Nimirum inter Cartusienses, etiam
 in Die Dominica, vix unquam alia, quam
 Missa Conventualis celebrabatur. Idque
 Statuta Guidonis innuunt. Anthelmus
 nihil magis exoptabat, quam efficere,
 ut Clericorum suorum vita pudica esset;
 quam

e. 7. n. 4.

vit. c. 19.